

при участието на секретар-протоколиста Кристина Енчева разгледа в закрито заседание на 14.05.2020 г. конституционно дело № 9/2019 г., докладвано от съдия Павлина Панова.

Производството е по чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията на Република България (Конституцията), във фазата за решаване на делото по същество.

Делото е образувано на 13.06.2019 г. по искане на състав на Върховния административен съд (ВАС) за установяване на противоконституционност на чл. 142, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) (обн. – ДВ, бр. 30/11.04.2006 г.; посл. изм. и доп., бр. 44/13.05.2020 г.) и чл. 229, ал. 1, т. 6 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) (обн. – ДВ, бр. 59/20.07.2007 г.; посл. изм., бр. 100/20.12.2019 г.), приложим на основание чл. 144 АПК в съдебното административно производство.

Според съдебния състав, императивната разпоредба на чл. 142, ал. 1 АПК, определяща точно и безусловно приложимия закон, противоречи на чл. 151, ал. 2, изр. трето от Конституцията, като не предоставя възможност на решаващия съд да извърши собствена преценка относно приложимия закон в зависимост от всички обстоятелства по делото. Вносителят излага, че на основание чл. 229, ал. 1, т. 6 ГПК във връзка с чл. 144 АПК, съдът спира производството, когато Конституционният съд е допуснал до разглеждане по същество искане, с което се оспорва конституционносъобразността на приложим по делото закон, но при преценката за съответствие на административния акт с материалния закон на основание чл. 142, ал. 1 АПК, трябва да приложи действащия към момента на издаване на акта закон, дори и да е обявен за противоконституционен.

В писмено уточнение от 18.07.2019 г., в изпълнение на указанията на съдията докладчик, дадени с разпореждане от 11.07.2019 г., вносителят е конкретизирал предмета на искането. Съдебният състав излага, че чл. 229, ал. 1, т. 6 ГПК сам по себе си не е противоконституционен и ако Конституционният съд обяви за противоконституционен чл. 142, ал. 1 АПК, искането в тази част е безпредметно. При

съществуването на чл. 142, ал. 1 АПК обаче, спирането на съдебния административен процес на основание чл. 229, ал. 1, т. 6 ГПК във връзка с чл. 144 АПК се оказва изпразнено от смислено съдържание, което противоречи на принципа на правовата държава. Вносителят допълва, че разпоредбата на чл. 142, ал. 1 АПК възпрепятства съда при преценка съответствието на административния акт с материалния закон във всички случаи да извърши всеобхватна и пълна преценка за законосъобразност по смисъла на чл. 146, т. 4 АПК, защото е възможно материалноправните разпоредби да са претърпели развитие, което да оказва влияние върху въпросите, разрешени с административния акт, чиято законосъобразност се преценява. Според мнозинството от съдебния състав разпоредбата на чл. 142, ал. 1 АПК поражда затруднения при прилагането си и в други възможни ситуации: на приемане на нов закон с обратно действие, на нови по-благоприятни норми, на нова правна уредба с преходни разпоредби, задължаващи административните органи да приключат висящите пред тях производства по досегашния (отменен) закон, но липса на подобна норма за последващия съдебен контрол. Вносителят заключава, че това положение е несъвместимо с принципите на правовата държава, които изискват върховенство на правото.

С определение от 17 септември 2019 г. Конституционният съд е допуснал искането за установяване на противоконституционност на чл. 142, ал. 1 АПК за разглеждане по същество и е отклонил искането за установяване на противоконституционност на чл. 229, ал. 1, т. 6 ГПК, приложим на основание чл. 144 АПК, като е прекратил производството в тази му част.

Съдът е конституирал като заинтересувани институции: Народното събрание, президента на Република България, Министерския съвет, министъра на правосъдието, Висшия съдебен съвет, ВАС, Върховния касационен съд (ВКС), главния прокурор и Висшия адвокатски съвет.

Отправена е покана да предложат писмени становища до Съюза на юристите в България, Съюза на съдиите в България, Българската съдийска асоциация и Асоциацията на българските административни съдии.

Поканени са да дадат писмено правно мнение по предмета на делото: проф. д.ю.н. Васил Мръчков, проф. д. ю. н. Цветан Сивков, проф. д-р Георги Близнашки, проф. д-р Дарина Зиновиева, проф. д-р Димитър Костов, проф. д-р Дончо Хрусанов, проф. д-р Емилия Друмева, проф. д-р Емилия Панайотова, проф. д-р Иван Стоянов, проф. д-р Мария Славова, проф. д-р Пенчо Пенев, проф. д-р Пламен Киров, проф. д-р Сашо Пенев, проф. д-р Снежана Начева, проф. д-р Тенчо Колев, проф. д-р Христина Балабанова, доц. д-р Зорница Йорданова, доц. д-р Мартин Белов, доц. д-р Наталия Киселова и доц. д-р Юрий Кучев.

По делото са постъпили писмени становища и правни мнения от следните конституирани заинтересувани институции и поканени организации и специалисти от науката и практиката: Министерския съвет, министъра на правосъдието, Висшия адвокатски съвет, Българската съдийска асоциация, проф. д.ю.н. Васил Мръчков, проф. д-р Дарина Зиновиева, проф. д-р Дончо Хрусанов, проф. д-р Иван Стоянов, проф. д-р Христина Балабанова и доц. д-р Зорница Йорданова.

Министерският съвет, министърът на правосъдието, Висшият адвокатски съвет, Българската съдийска асоциация, проф. д-р Дарина Зиновиева, проф. д-р Дончо Хрусанов, проф. д-р Христина Балабанова и доц. д-р Зорница Йорданова намират искането за неоснователно.

В становището на Министерския съвет се излага разбирането за частично обратно действие на решенията на Конституционния съд спрямо заварени административни правоотношения и съдебни производства.

В становището на министъра на правосъдието се излага разбирането, че решението на Конституционния съд има действие занапред и не се отразява на законосъобразността на издадения преди това административен акт, но се явява правопрепятстващ факт относно влизането му в сила.

Според Висшия адвокатски съвет конформното тълкуване на оспорения чл. 142, ал.

1 АПК в синхрон с принципа на върховенство на Основния закон и непосредственото действие на конституционните разпоредби води до извода, че в обхвата на съдебната преценка за съответствие с материалния закон е включена и проверката за съответствие с материалноправните конституционни норми.

Според Българската съдийска асоциация разпоредбата на чл. 142, ал. 1 АПК е в унисон с конституционната норма на чл. 151, ал. 2, както и с нормите на чл. 4, ал. 1 и чл. 6, ал. 1 от Конституцията, като е напълно съобразена с характерните особености на административното производство.

В правното си мнение проф. д-р Дарина Зиновиева излага, че целта на спирането на административното производство е именно да се съобрази „нормативния” предмет на делото с решението на Конституционния съд, което има и конститутивно действие, като в противен случай съдебното решение ще е порочно, от една страна, а от друга – спирането като процесуално действие ще е лишено от правна логика и смисъл.

Проф. д-р Дончо Хрусанов намира искането за неоснователно и излага разбирането, че решението на Конституционния съд има действие занапред и не се отразява на законосъобразността на издадения преди това индивидуален административен акт, защото към датата на издаване на акта законът е действащо право.

В правното си мнение проф. д-р Христина Балабанова обосновава, че в хипотезата на обявена противоконституционност на материален закон съдът не може да разглежда административния акт, защото вече липсва една от предпоставките за неговото издаване – материалният закон не се прилага, поради което следва да го обезсили и да прекрати делото.

Според доц. д-р Зорница Йорданова решенията на Конституционния съд имат незабавно действие спрямо висящите административни и съдебни производства, но това не обуславя противоконституционност на оспорената разпоредба, тъй като чл. 142, ал. 1 АПК трябва да се тълкува и прилага едновременно и в съзвучие с ал. 2 на

същия член, както и с разпоредбата на чл. 229, ал. 1, т. 6 ГПК, и да се тълкува конформно на Конституцията.

В правното си мнение проф. д.ю.н. Васил Мръчков споделя доводите на вносителя и излага допълнителни аргументи за противоконституционност на чл. 142, ал. 1 АПК поради противоречие с чл. 151 ал. 2, изр. 3 и с чл. 4 от Конституцията, тъй като оспорената норма задължава съда да съобразява законността на административния акт с обявена за противоконституционна законова норма, която вече „не се прилага“.

Проф. д-р Иван Стоянов от една страна приема, че сам по себе си чл. 142, ал. 1 АПК не е противоконституционен, от друга – излага аргументи, че когато оспореният административен акт не е влязъл в сила и не е породил правните си последици, неговата законосъобразност трябва да се преценява към момента на постановяване на съдебното решение на основание чл. 151, ал. 2 от Конституцията и принципа на върховенството на Конституцията.

Останалите конституирани заинтересувани институции и поканени организации и специалисти от науката и практиката, не са депозирали писмени становища и правния мнения по делото.

Съдът, като обсъди доводите в искането и в допълнителните съображения на вносителя, постъпилите по делото писмени становища и правни мнения, както и относимата правна уредба, за да се произнесе, взе предвид следното:

Основните доводи на съдебния състав за противоречие на чл. 142, ал. 1 АПК с Конституцията, изложени в сезиращото искане, са, че оспорената разпоредба определя императивно приложимия материален закон и възпрепятства съда да съобрази решението на Конституционния съд, с което е обявена противоконституционност на този закон. Ето защо сезирацията намира, че атакуваната разпоредба противоречи на чл. 4 и на чл. 151, ал. 2, изр. трето от Конституцията и следва да бъде обявена за противоконституционна.

Предвид този контекст на искането, Конституционният съд намира за уместно най-напред да направи някои уточнения, които са от значение за по-нататъшните разсъждения по предмета на делото.

Съгласно чл. 5, ал. 1 от Основния закон, Конституцията е върховен закон и другите закони не могат да ѝ противоречат. Тази разпоредба утвърждава принципа на върховенството на Конституцията, което е основно изискване на демократичната правова държава. Всички дейности по осъществяване на държавната власт имат своето основание в Конституцията, а всяка правна норма, създадена и приведена в действие от държавната власт, следва да е създадена на основата и в рамките на Конституцията. Принципът на върховенството на Основния закон означава, че Конституцията стои на най-високо място в йерархията на нормативните актове и никой правен акт не може да ѝ противоречи. Всички разпоредби на Конституцията имат върховенство пред останалите нормативни актове, а тя е създавала необходимите гаранции за поддържане на това върховенство (Решение № 8/2012 г. по к. д. № 16/2011 г.).

Конституционният съд е приел, че Конституцията подлежи на прилагане както всеки друг нормативен акт, а принципите на върховенството на Основния закон и непосредственото действие на конституционните разпоредби са отправна точка и критерий за всички други средства за нейното опазване (Решение № 10/1994 г. по к. д. № 4/1994 г.). Контролът за конституционност по чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията, осъществяван от Конституционния съд, като механизъм за опазване на Конституцията се подчинява на същите тези принципи.

Дейността на всички държавни органи е обвързана с Конституцията. Всички те – включително и законодателят, са длъжни да съобразяват своите действия за съответствие с Основния закон. Функцията да се произнася по съответствието на законите с Конституцията не се ограничава само до Конституционния съд, а се отнася и до всички съдилища. В този смисъл те са обвързани да осъществяват преценка за конституционност на правните норми, които прилагат. Това произтича както от

принципа, установен в чл. 5, ал. 1 от Основния закон – Конституцията е върховен закон и другите закони не могат да ѝ противоречат, така и от чл. 117, ал. 1 от Конституцията, съгласно който съдебната власт защитава правата и законните интереси на гражданите, юридическите лица и държавата (Решение № 8/2005 г. по к. д. № 7/2005 г., Решение № 1/1998 г. по к. д. № 10/1998 г.). Това задължение е намерило израз в чл. 150, ал. 1 и ал. 2 от Основния закон, според които ВКС и ВАС сезират Конституционния съд за закон, за който установят, че не съответства на Конституцията.

За да защити установения в нея конституционен ред, Конституцията утвърждава института на конституционния контрол в чл. 149, ал. 1, т. 2, който гласи, че Конституционният съд се произнася по искания за установяване на противоконституционност на законите и на другите актове на Народното събрание, както и на актовете на президента. По силата на тази разпоредба единствено Конституционният съд на Република България е оправомощен да установява с общозадължителна сила противоречие между законова и конституционна разпоредба. Така Конституционният съд осъществява конституционно правосъдие и гарантира върховенството на Основния закон в националния правен ред.

Норменият контрол като основно правомощие на Конституционния съд е проявление на прякото действие на конституционните норми. В теорията, а и в практиката на Конституционния съд (Определение от 09.05.2019 г. по к. д. № 5/2019 г.), се е утвърдило разбирането, че Конституцията предвижда два вида нормен контрол – абстрактен (чл. 149, ал. 1, т. 2) и конкретен (чл. 150, ал. 2). При абстрактния контрол Конституционният съд е сезиран с въпроса за съответствие на закон с Конституцията, независимо дали има висящ процес пред друг съд. В този случай контролът се извършва, без да има повод в конкретен правен спор. Резултатът от такова произнасяне е, че се отразява върху всеки възникнал спор по общозадължителен начин. При конкретния контрол преценката на Конституционния съд за съответствие на закон с Конституцията се осъществява по повод висящ пред върховните съдилища правен спор, в рамките на който се поставя въпрос за съответствието на приложимия по делото закон с Конституцията. Независимо от конкретния повод за сезирането на Конституционния съд, решението му и в този

случай има ефект *erga omnes*.

Този ефект на контрола за конституционособразност върху законите има съществена роля за утвърждаването и реализирането на върховенството на Основния закон. Затова Съдът е постановявал, че неспазването на решенията му е равносилно на неспазването на Конституцията (Решение № 1/2013 г. по к. д. № 5/2012 г.).

Принципът на върховенството на Конституцията (чл. 5, ал. 1) се обезпечават както от разпоредби и механизми, предвидени в самата нея, така и от процесуалните закони, прилагани от съдилищата. Законовата разпоредба, чието съответствие с Основния закон е оспорено, се намира в латентно състояние. Нейната конституционособразност или се потвърждава с решение на Конституционния съд, или се прогласява несъответствието ѝ с Конституцията, като в последната хипотеза тя става неприложима в съответствие с правилото на чл. 151, ал. 2 от Основния закон. За да се гарантира правната сигурност и върховенството на Конституцията, като се намали възможността на един оспорен закон да поражда правни последици до произнасянето на Конституционния съд, чл. 150, ал. 2 от нея задължава при контрола по конкретен повод, предизвикан от състав на ВКС или ВАС, преди да се внесе въпросът в Конституционния съд, производството по делото да бъде спряно. Това означава, че върховен съд, който счита, че приложима по висящото пред него дело законова норма не съответства на Конституцията, не може да извършва каквито и да е съдопроизводствени действия, докато Конституционният съд не реши въпроса за нейната конституционособразност. От своя страна, отделните процесуални закони обезпечават върховенството на Конституцията, като изрично предвиждат спиране на производствата пред всички по степен съдилища, когато Конституционният съд е допуснал разглеждането по същество на искане, с което се оспорва конституционособразността на приложим по делото закон (чл. 229, ал. 1, т. 6 ГПК, приложим на основание чл. 144 АПК и в административното съдебно производство). В производството пред държавната администрация по издаването на индивидуални и общи административни актове важи аналогично основание за спиране на производството пред административния орган (чл. 54, ал. 1, т. 4 и чл. 74 АПК). Спирането в този случай е независимо от това кой от оправомощените субекти по чл. 150 от Конституцията е оспорил даден закон пред Конституционния съд, за да

упражни той контрол за конституционосъобразност (абстрактен или по конкретен повод). Спирането на административното и съдебното производство е процесуален институт, който е предвиден в случаите, когато се налага да бъде решен преюдициален въпрос. В случаите на спиране на производства (съдебни и административни) при допуснат от Конституционния съд контрол за конституционосъобразност на закон се цели обезпечаване на върховенството на Конституцията, като не се допусне до произнасянето на Съда да бъде приложена разпоредба, която би могла да бъде обявена за несъответна на Основния закон.

След постановяването на решение на Конституционния съд и влизането му в сила според правилото на чл. 151, ал. 2 от Конституцията, пречката за развитието на спрените съдебни и административни производства отпада и те следва да бъдат възобновени. Спорният въпрос по тези производства трябва да бъде решен съобразно постановеното от Конституционния съд. Ако искането за обявяване на противоконституционност на закон е отхвърлено, този закон стабилизира своето действие и може да бъде приложен спрямо все още неприключилите правоотношения, включително и спрямо тези, предмет на съдебен спор. В случай, че бъде прогласена противоконституционност на атакувана законова разпоредба, след влизане в сила на решението на Конституционния съд тя става неприложима, тъй като „по отношение на заварените от решението на Конституционния съд неприключени правоотношения и правоотношенията, предмет на висящи съдебни производства, противоконституционният закон не се прилага“. (точка втора от Решение № 3/2020 г. по к.д. № 5/2019 г.). Ако е спряно съдебно производство, съответният съд след възобновяването на производството трябва да постанови съдебния си акт, като остави неприложена обявената от Конституционния съд за противоконституционна норма. „В тези случаи, съдът решава спора, позовавайки се пряко на Конституцията, когато това е възможно, както и чрез аналогия на закона и аналогия на правото.“ (Решение № 3/2020 г. по к.д. № 5/2020 г.). Обратното би обезсмислило спирането на производството, но това, което е по-важно – би означавало, че съдилищата не зачитат решението на Конституционния съд, следователно и върховенството на самата Конституция.

В контекста на отправеното искане за обявяване на чл. 142, ал. 1 АПК за

противоконституционен като противоречащ на чл. 151, ал. 2 от Конституцията, доколкото задължава съдът да приложи материален закон, който е обявен за противоконституционен, тъй като е бил действащ към момента на издаването на индивидуален или общ административен акт, настоящото решение следва да бъде прилагано съвместно с тълкуването, дадено от Конституционния съд в цитираната по-горе точка втора от диспозитива на тълкувателно решение № 3/2020 г. по к. д. № 5/2019 г.

Следователно, в този случай, ако материалният закон, който е действал към момента на издаването на индивидуалния или общия административен акт, е обявен от Конституционния съд за противоконституционен, той няма да се приложи по заварените неприключили правоотношения, висящи пред съд или пред административен орган. Върховенството на Конституцията и нейната пряка приложимост са принципите, които обвързват и задължават съдилищата да не приложат чл. 142, ал. 1 АПК в случаите, в които материалният закон, който е действал към момента на издаването на административния акт и който е предмет на спора пред съда, е обявен за противоконституционен докато процесът е висящ и е бил спрял до произнасянето на Конституционния съд.

Поради това чл. 142, ал. 1 АПК не е в противоречие с чл. 151, ал.2 от Конституцията, а следва да се прилага във връзка с тази конституционна разпоредба така, както тя е изтълкувана с Решение № 3/2020 г. по к.д. № 5/2019 г.

Конституционният съд приема, че за да се обяви една разпоредба на закон за противоконституционна, тя трябва да е в противоречие с Основния закон, поради което да не е възможно да регулира дадени обществени отношения. Случаят с атакувания чл. 142, ал.1 АПК не е такъв.

В уточнението към искането за обявяване на противоконституционност на чл. 142, ал. 1 АПК, сезирацията състав на ВАС излага допълнителни аргументи за това: разпоредбата не дава право на съда да прецени приложимия материален закон в случаите на приемане на нов закон с обратно действие, на нова правна уредба с

преходни разпоредби, на нов по-благоприятен закон. Поради това счита, че тя противоречи на чл. 4, ал. 1 от Конституцията (принципа на правовата държава).

Член 142, ал. 1 АПК е със сегашното си съдържание от 01.03.2007 г. и действа, без да е изменян или допълван. Атакуваната ал. 1 урежда приложимостта на материалния закон както по отношение на индивидуалните административни актове, така и по отношение на общите административни актове (намира се в Дял трети „Производства пред съд“, Глава девета „Общи разпоредби“). Чл. 142, ал. 1 АПК е разпоредба, която не изчерпва съдържанието си само в случаите на приложимост на материален закон, обявен за противоконституционен. Тя е с много по – голямо практическо значение и е основополагаща за преценката на материалната законосъобразност на посочените административни актове (чл. 146 т. 4 АПК) като едно от основанията за законосъобразността им въобще.

Конституционният съд намира за необходимо да отбележи, че не бива да се смесват преценката за материална законосъобразност на административния акт, извършвана от съда, и преценката за правно действие на материален закон, присъща само на законодателя. Първата се извършва от съда в рамките на оспорване на административните актове (Глава десета, раздели I и II АПК). Член 142, ал. 1 АПК посочва принципа в административното право, че при издаването на всеки индивидуален или общ административен акт се прилага този материален закон, който е действащ към момента на издаването на акта. Ролята на контролиращия съд е да провери дали административният орган правилно е индивидуализирал този закон.

Конституционният съд последователно приема в своята практика, че изключително важен аспект на принципа на правовата държава и в частност на изискването за правна сигурност, предвидимост и стабилност на законодателните решения е забраната за обратно действие на правните норми (Решение № 4/2014 г. по к. д. № 12/2013 г., Решение № 8/2017 г. по к. д. № 1/2017 г.).

Правната теория и практиката приемат, че в административното право при индивидуалните и общите административни актове е приложим този закон, който е в

сила към момента на издаването им. Този принцип въплъщава правната сигурност и предвидимост в този клон на правото, в който отношенията държавен орган – гражданин (организация) са уредени по вертикала – на власт и подчинение. Преценката на съда при контрола за материална законосъобразност върху тези административни актове е дали фактите, предвидени в хипотезата на правната норма, са били правилно установени от издаващия акта административен орган и дали към тях е приложен правилно материалният закон, който е регулирал обществените отношения именно към този момент. Административнопроцесуалният кодекс не предоставя на съда компетентност да преценява дали нов материален закон или изменен закон, последващи издаването на акта, са приложими при висящо съдебно производство. Не съществува възможност за преценка на съда и за приложението на по - благоприятен закон (така, както е предвидено в чл. 2, ал. 2 от Наказателния кодекс (НК) по отношение на престъпленията). Приложението на такива закони би могло да се реализира, но само ако законодателят изрично им е придал обратно действие, съгласно чл. 14 от Закона за нормативните актове (ЗНА). При осъществяване на съдебен контрол върху посочените административни актове, последващ издаването на акта материален закон може да бъде приложен от съда само ако законодателят е разпоредил това – да е приложим спрямо правоотношенията, предмет на висящи съдебни производства. Важен аспект на правовата държава в материален смисъл е забраната за произвол при упражняването на държавната власт. Конституционният съд е приел, че произволът представлява „нарушение на обективен критерий като мащаб за справедливост“ (Решение № 1/2005 г. по к. д. № 8/2004 г., Решение № 4/2019 г. по к. д. № 15/2018 г.). Разпоредбата на чл. 142, ал. 1 АПК е гаранция за предотвратяване на нееднаквото приложение на материалния закон в административното право. Задължавайки административния орган при издаването на административен акт (индивидуален или общ) да приложи материалния закон, който действа към този момент, а съдът да извърши контрол за материална законосъобразност на административния акт именно съобразно този приложим закон, разпоредбата на чл. 142, ал. 1 АПК обезпечава избягването на произвола по прилагането на материалния закон и неравното третиране на правните субекти.

Разбиран и прилаган по този начин, чл. 142, ал. 1 АПК е съобразен с чл. 14 ЗНА, съгласно алинея първа на който „обратна сила на нормативен акт може да се даде само по изключение, и то с изрична разпоредба“, а според алинея трета – „не може да

се дава обратна сила на разпоредби, които предвиждат санкции, освен ако те са по-леки от отменените“. Така интерпретирана, атакуваната разпоредба гарантира правната сигурност, равенството на гражданите пред закона и защитава оправданите правни очаквания като проявление на принципа на правовата държава (Решение № 8/2017 г. по к. д. № 1/2017 г.) Тя е съответна на чл. 4 от Конституцията, тъй като въздържа в себе си предвидимост и забрана за обратно действие на законите.

Поради това аргументите на сезирация съд за противоконституционност на чл. 142, ал. 1 АПК са неоснователни.

Воден от изложените съображения и на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията, във връзка с чл. 22, ал. 1 ЗКС, Конституционният съд

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ искането на състав на Върховния административен съд за установяване на противоконституционност на чл. 142, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс (обн. – ДВ, бр. 30/11.04.2006 г.; посл. изм. и доп., бр. 44/13.05.2020 г.).

Решението е подписано с особено мнение на съдия Гроздан Илиев и със становище на съдия Георги Ангелов.